

konsekvensen blive, at forældrene tager deres børn ud af børnehaverne til fordel for 3 timers danskundervisning, hvilket for det første er meget lang tid, og for det andet er gratis i modsætning til daginstitutionerne. Derved mister man den sociale integration, som er en del af gevinsten ved daginstitutionerne.

Selv om det i bemærkningerne fremhæves, at det ikke er hensigten, at dette tilbud skal erstatte daginstitutionerne, vil det helt sikkert være en tendens, som vil slå igennem. Det kan man allerede se i de kommuner, hvor undervisningen af tosprogede er startet i det små. F.eks. er de pædagogiske fripladser i Frederikshavn inddraget til fordel for skoleprojekter, og i Helsingør er børn blevet meldt ud af børnehaverne og ind i skoleordninger af forældre. Også Århus og Ishøj har lignende forsøg på tegnebordet.

Der kommer en konkurrence mellem daginstitutionerne og disse skoletilbud, og daginstitutionerne vil tabe, idet det betyder, at forældrene skal aflevere deres børn en ekstra tid i løbet af dagen med yderligere tab af social integration og isolation af de tosprogede til følge.

Men det er udmærket med en vejledning bl.a. af forældre til tosprogede børn, så de forstår betydningen af, at deres børn kommer i daginstitutioner. Det skal blot ikke sammenblandes med dette skoletilbud, som vi synes er en dårlig idé. Konsekvensen kan som sagt let blive yderligere isolation.

Alternativet er, at der skabes forudsætninger for, at børn af tosprogede får en daginstitutionsplads, bl.a. ved at hæve fripladsgrænsen og ved at udvide kriterierne for pædagogiske fripladser med tosprogethed samt ved vejledning til forældrene.

Desuden skal de ansatte have mulighed for efteruddannelse, der sætter dem i stand til at tage hensyn til de særlige spørgsmål, der knytter sig til en integration, sprogudvikling og personlighedsudvikling, der bygger på tosprogethed. Tosprogede børn er først og fremmest børn – med de behov, som knytter sig til dét. Derfor er det vigtigt, at det er pædagoger, som er uddannede til at arbejde med små børn, og som kender deres udviklingstrin, og ikke undervisere fra folkeskolen, som er uddannede til andre opgaver, der løser dette problem.

Det er også vigtigt, at folkeskolen bliver i stand til at modtage de tosprogede elever. Det skal bl.a. gøres ved, at tosprogethed på linje med andre forhold indgår som en del af lærernes uddannelse og efteruddannelsesmulighe-

der. Tosprogethed kan være en særlig problemstilling, som lærerne skal tage i betragtning i forbindelse med undervisningen ligesom andre forhold som f.eks. sociale forhold, køn, handicap etc.

Det er også vigtigt at fastholde den erfaring, der er med modersmålsundervisningen som en løftestang for den tosprogede udvikling, bl.a. når man ser på skolestarten.

Så samlet er det et forslag, der til trods for den formodentlig gode hensigt skyder ved siden af. Det bygger på en problematisk holdning til sprog og begrebsudvikling hos børn, og det indskrænker integrationsprocessen til en ren sprogdiskussion. Det er et lovforslag, der tager barndommen fra børnene.

Vi foreslår, at undervisningsministeren tager kontakt med socialministeren med henblik på gennemførelse af nogle af de forslag, som jeg har stillet; det ville være en langt bedre vej.

Og så kan jeg i øvrigt notere mig, at jeg stort set er enig med fru Anne Baastrup i argumentationen. Enhedslisten drager bare den modsatte konklusion. Vi synes ikke, det er noget godt forslag, der foreligger fra ministeren.

Addi Andersen (CD):

Det synes vi derimod!

Det lovforslag, undervisningsministeren her præsenterer for Folketinget, er en forbedring i forhold til nu.

Vi har set den ene generation afløse den anden blandt indvandrere, og det danske sprog er stadig et problem for mange. Det kan ikke blive ved i al evighed. Man er nødt til at gøre noget ved det, for det er simpelt hen synd for dem, det går ud over, når de ikke kan klare sig ordentligt i det land, de skal leve og bo i, og det kan de ikke, hvis de ikke kan tale ordentligt dansk.

Arbejdspladserne kan ikke være tjent med, at arbejdskraften ikke kan dansk. Det er en betingelse, og dansk er en betingelse for, at den opvoksende generation af indvandrere kan gøre brug af hele uddannelsessystemet og dygtiggøre sig og dermed få de lige muligheder, som de er berettigede til.

Jo tidligere man begynder danskindlæringen, jo nemmere er det for børnene at følge med fra skolestart. Derfor er det også nødvendigt, at der bliver taget fat allerede i førskolealderen. De børn, der kommer i børneinstitutionerne, er godt hjulpet, så det er dem, der ikke går i børnehaver, vi skal have fat i. Her får kommunerne nu